

om den havde været lovlig, rimede en saadan Optræden daarligt med Bestræbelserne for at skaffe Arbejde, og han havde ved at stille sin Forespørgsel ønsket at faa en offentlig Debat om dette Spørgsmaal, der Sommeren igennem havde beskæftiget Offentligheden og særlig Folk paa Landet.

Arbejds- og Socialministeren mindede først om, at der fra Arbejds- og Socialministeriets Side var gjort et energisk og formentlig ogsaa betydningsfuldt Arbejde for, at Landbruget skulde kunne gennemføre sin Produktion og komme igennem de vanskelige Forhold; med Hensyn til Optagning af Sukkerroer havde man f. Eks. medvirket stærkt ved at overføre Arbejdskraft fra de Beskæftigelsesforanstaltninger, der var i Gang paa Lolland-Falster. En Strejke ved Karlsgaarde havde desværre fundet Sted, men den havde vist sig at have en vis Berettigelse, og Arbejdet gik nu sin Gang igen. — Hvad særlig den saakaldte Stensmark-Sag angik, havde Ministeren paa den ved Forespørgselen givne Foranledning indhentet nogle Oplysninger. Det fremgik heraf, at Aftalen med de ledige Tekstilarbejdere gik ud paa en Betaling af 1 Kr. 75 Øre pr. 100 Favne, men at Dansk Arbejdsmandsforbunds Priskurant for Randers m. fl. Amter fastsatte en Pris af 2 Kr. 50 Øre, hvorfor Forbundets Formand havde gjort Tekstilarbejderne opmærksomme paa, at de ikke burde arbejde under denne Pris. De havde da forlangt 2 Kr. 50 Øre, men Gaardejerne havde nægtet at betale dette og derefter ladet Arbejdet udføre ved Gaardens egne Folk og Naboer. Det var nu et afgørende Punkt i Sagen, om den for Arbejdsmandsforbundet gældende Priskurant faktisk blev fulgt der paa Egnen, og Ministeren var efter de foreliggende Oplysninger nærmest tilbøjelig til at tro, at dette Spørgsmaal stort set maatte besvares bekræftende. I det hele syntes meget at tyde paa, at der ikke var noget at bebrejde Arbejdsmandsforbundet. Men i øvrigt — og det var egentlig i denne Forbindelse det allervigtigste — var det slet ikke en Sag, Ministeriet som saadant kunde tage sig af. Vilde man gøre gældende, at der var sket et Brud paa Arbejdshfreden, maatte Sagen nemlig forfølges efter de for saadanne Tilfælde gældende Regler, eventuelt indbringes for Den faste Voldgiftsret. Og vilde man gøre gældende, at der med Urette var udbetalt Understøttelse fra Arbejdsløshedsforsikringen eller det offentlige til Arbejdere, som havde forladt det paagældende Arbejde, hørte Sagen under henholdsvis Arbejdsdirektoratet eller det sociale Udvalg, i anden Instans henholdsvis under Arbejdsnævnet og Amtet. Ministeren havde derfor ikke foretaget sig noget i Sagen ud over at foranledige indhentet de anførte Oplysninger, navnlig fordi han ikke havde været klar over, hvad Forespørgeren ønskede opnaaet med sin